

БРАМ СТОКЪР

СЪН В ДОМА НА МЪРТВИТЕ

Превод от английски: Александра Велева, 1991

chitanka.info

Ще запиша тук някои бележки, които нахвърлих, прекосявайки Европа от Лондон до Трансилвания, защото ще ми послужат за освежаване на паметта, когато разказвам за пътешествията си на скъпата ми Мина.

Още преди да стигна до целта, вече предусещах онова, което ме очакваше. Защото една нощ по време на пътуването не спях добре — макар креватът ми да бе удобен — и сънувах безброй странни сънища. През цялата нощ под прозореца ми виеше някакво куче и може би то бе донякъде виновно за това или пък червеният пипер, заради който изпих до дъно водата в каната и пак не успях да утоля жаждата си.

Както и да е, сънищата се отнасяха до една морга в Мюнхен и ставаха по-странни и ужасни всеки път, когато си спомнях за тях. И наистина, всичко бе толкова странно и тайнствено...

Бях решил да отида на разходка и когато тръгнахме, слънцето огряваше ярко Мюнхен и въздухът трептеше от радостта на започващото лято. Точно преди да потеглим, хер Делбрюк (хотелиерът на „Четиригодишните времена“, където бях отседнал) дотърча долу гологлав, приближи се до файтона и след като ми пожела приятна разходка, се обърна към кочияша, без да изпуска за миг вратата на колата:

— Не забравяй, че трябва да се върнете преди полунощ. Небето е ясно, но северният вятър подухва така, че може да излезе някоя ненадейна буря. Хайде, сигурен съм, че няма да окъснеете. — Тук той се засмя и добави: — Нали знаете каква нощ иде?

Йохан отговори с едно решително: „Йа, майн хер“ и козирувайки с два пръста, пришпори конете. Когато излязохме от града, аз го запитах, след като му направих знак да спре:

— Кажи ми, Йохан, каква е тази нощ?

Той се прекръсти, преди да ми отговори лаконично:

— Валпургис нахт.

После извади часовника си, голям, старомоден немски сребърен часовник, истинско гюле, и се взря в него със сбърчени вежди и нетърпеливо повдигнати рамене. Разбрах, че по този начин изразява протеста си срещу ненужното ни забавяне и се отпуснах назад във файтона, като му магнах да тръгва. Той подкара бързо, сякаш за да

навакса загубеното време. Стори ми се, че от време на време конете отмятат глава и душат въздуха подозрително. Всеки път, когато това ставаше, аз се оглеждах тревожно наоколо. Пейзажът беше доста еднообразен, защото прекосяхме някакво високо, обрулено от ветровете плато. Както си пътувахме, забелязах широка пътека, която изглежда бе малко използвана и като че ли се гмуркаше в тясна, лъкатушеца долинка. Беше така примамлива, че с риск да засегна Йохан, му извиках да спре — и когато това бе сторено, му казах, че бих желал да минем оттам. Той започна да изтъква най-разнообразни причини против моето решение, като непрекъснато се кръстеше, докато говореше. Това възбуди любопитството ми и аз започнах да го разпитвам. Той започна да шикалкави и да поглежда часовника си в знак на протест. Най-сетне му казах:

— Слушай, Йохан, аз искам да мина по този път. Няма да те насилвам да идваш с мене, само те моля да ми обясниш защо не желаш да дойдеш.

В отговор той сякаш катапултира от капрата — толкова бързо се озова на земята. Протегна към мене умолително ръце и ме призова да не ходя там. В немския имаше все пак и достатъчно английски, та да мога да разбера потока на речта му. Всеки път бе сякаш на ръба да ми каже нещо, но явно само мисълта за него го плашеше — и той се сепваше, кръстеше се и повтаряше: „Валпургис нахт!“

Опитах се да споря с него, но трудно се спори с човек, когато не знаеш езика му. В това отношение той несъмнено имаше известно предимство, защото, макар да започваше винаги на английски — ужасен и трудноразбираем — щом се развълнуваше, преминаваше на родния си диалект, като неизменно поглеждаше към часовника си. Конете станаха също неспокойни и душеха въздуха. Като забеляза това, той пребледня, огледа се изплашено, хвърли се внезапно към тях, хвана ги за юздите и ги отведе няколко фута по-нататък. Последвах го и попитах защо го прави. Той се прекръсти в отговор, посочи мястото, където стояхме току-що, и обърна файтона към другия път, показа ми един кръст и рече първо на немски, а после на английски:

— Погребяха го — него, който се убиха.

Спомних си стария обичай, според който са погребвали самоубийците на кръстопът:

— Аха, ясно — самоубиец. Колко интересно!

Но колкото и да се мъчех, не можех да разбера защо конете се изплашиха.

Както си говорехме, чухме някакъв звук — нещо средно между квичене и лай. Идеше отдалече, но конете станаха отново неспокойни и Йохан положи много усилия, за да ги усмири. Беше пребледнял, когато каза:

— Прилича на вой на вълк, а по тези места вълци вече не.

— Няма ли — заразитвах го аз, — значи отдавна вълците не са се приближавали толкова близо до града?

— Отдавна, отдавна — отвърна той, — през пролетта и лятото, но не отдавна, когато тук сняг.

Докато потупваше конете и се опитваше да ги усмири, черни облаци се понесоха бързо по небето. Слънчевата светлина се скри и около нас сякаш лъхна студен вятър. Беше само повей, по-скоро предупреждение, отколкото факт, защото слънцето изгря отново. Йохан засенчи с ръка очите си, погледна хоризонта и каза:

— Бурята от сняг идва тук не дълго време.

После погледна отново часовника си и като придържаше здраво юздите, защото конете продължаваха да рият с копита земята и да мятат глави, се покатери върху капрата, сякаш бе настъпил часът да продължим пътя си.

Обзет внезапно от упорство, аз не се качих веднага на файтона.

— Кажи ми — запитах го, — къде извежда този път? — И посочих надолу.

Той отново се прекръсти и зашепна някаква молитва, преди да ми отговори:

— То е нечестиво.

— Какво е нечестиво? — настоях аз.

— Селото.

— А, значи там има село.

— Не, не, там не живял човек от сто години.

Любопитството ми бе възбудено:

— Но ти току-що каза, че там има село.

— Имало е.

— Къде е то сега?

След което последва дълга история на немски и английски, така здраво оплетени, че не можах да разбера какво точно казва, но в най-

груби линии схванах, че много отдавна, преди стотици години, хора умирали там и били погребвани в гробове, но се чували звуци под глина, и отворили гробове, и мъже и жени под земя били розови от живот, а устите им обагрени с кръв. Тогава онези, които били още живи, за да се спасят (ой, за да спасят душите си! — и тук той отново се прекръсти), побягнали по други места, където живите живеели, а умрелите умирали, а не — не онова. Явно се боеше да го назове. Колкото повече навлизаше в разказа си, толкова повече се вълнуваше, докато накрая получи нещо като пристъп на страх — бледен като платно, изпотен, разтреперан и озърташ се, сякаш очакваше да му се появи някакво страховито видение там, сред ярката слънчева светлина, в откритата долина. Най-сетне, изпаднал в някакъв безумен гърч, той изкрещя: „Валпургис нахт!“ и ми посочи файтона, за да се кача.

Цялата ми английска кръв се разбунтува срещу това — отстъпих назад и заявих:

— Ти се страхуваш, Йохан — страхуваш се. Върви си у дома, аз ще се върна сам, разходката ще ми е от полза.

Вратичката на файтона беше отворена и аз си взех от седалката дъбовия бастун, който нося винаги на екскурзии, затворих, вдигнах ръка по посока на Мюнхен и повторих:

— Върви си у дома, Йохан — Валпургис нахт не засяга англичаните.

Конете бяха сега по-неудържими от всякога и Йохан се опитваше да ги овладее, като развълнувано ме умоляваше да не извършвам такава глупост. Стана ми жал за горкия човечец, приемаше нещата толкова сериозно — но това не ми попречи да се разсмея. Английският му съвсем изчезна. В страха си бе забравил, че единственият начин да ме накара да разбера, е да ми говори на моя език, а той бърбореше нещо на немски. Започна да ми омръзва. Издадох още веднъж заповедта: „У дома!“ и свърнах надолу към долината.

С отчаяно махване Йохан обърна конете си по посока на Мюнхен. Облегнах се на бастуна си и се загледах след него. Известно време караше бавно, после на билото на хълма се появи висок слаб човек. Повече не можех да различа поради разстоянието. Когато приближи конете, те започнаха да скачат и да хвърлят къчове, после зацвилиха от ужас. Йохан не успя да ги удържи и те полетяха надолу

по пътя. Проследих ги с поглед, а после се огледах за непознатия и установих, че и той е изчезнал.

С леко сърце поех по страничния път през спускащата се надолу долина, срещу която Йохан имаше възражения. Не виждах ни най-малка причина за тях и, трябва да призная, бродих няколко часа, без да мисля нито за време, нито за разстояние и без да срещна по пътя си ни човек, ни къща. Що се отнася до мястото, то беше олицетворение на пустошта. Не обърнах на това кой знае какво внимание до момента, в който след един завой на пътя се озовах в началото на рядка горичка. Едва тогава разбрах, че пустошта на мястото, през което бях минал, ми е направила подсъзнателно впечатление.

Седнах да си почина и се огледах. Дадох си сметка, че е доста по-студено, отколкото беше в началото на разходката ми. Някакъв звук, напомнящ въздишка, витаеше наоколо, а от време на време високо над мен се разнасяше приглушен рев. Погледнах нагоре и видях, че облаци — плътни и големи — се придвижват бързо и на голяма височина от север на юг през небето. Някъде там, в най-високите пластове на въздуха, имаше признаци на буря. Беше ми малко хладно и, сметнал, че това се дължи на присядането след продължителното движение, поднових разходката си.

Местата, които прекосях сега, бяха много по-живописни. Без да поразяват окото с нещо изключително, те притежаваха очарованието на красотата. Не обръщах внимание на времето и едва когато сгъстилият се мрак ми напомни за себе си, започнах да се замислям как ще се прибера. Светлината на деня си бе отишла. Въздухът беше студен и движението на облаците високо в небето бе станало по-доловимо. То бе придружено от далечно шумолене, през което на определени интервали се разнасяше тайнственият вой, за който кочияшът бе казал, че е от вълк. За миг се поколебах. Бях казал, че ще разгледам изоставеното село и затова продължих. Скоро стигнах до открито поле, обградено отвсякъде с хълмове. Билата им бяха покрити с дървета, които стигаха чак до равнината и пъстрееха на купчини сред по-малко стръмните склонове и долчинките. Проследих с очи виещия се път и видях, че изчезва зад един от най-гъстите храсталаци — по-нататък не се виждаше.

Докато гледах, през въздуха премина леден повей и заваля сняг. Спомних си безкрайните мили от пустош, които бях изминал, и се

забързах да намеря подслон в горичката пред мен. Небето ставаше все по-тъмно, снегът валеше все по-силно и земята наоколо се превърна в блестящ бял килим, чийто край се губеше в мъглявата неяснота пред мен. Пътят тук трудно се различаваше, границите му не бяха така видими, както когато минаваше през падините и скоро установих, че съм го загубил, защото краката ми не усещаха вече твърда повърхност, а затъваха все по-дълбоко в трева и мъх. Вятърът се засили, зашиба все по-енергично, докато накрая бях принуден да се надбягвам с него. Въздухът стана леденостуден и въпреки движението, започнах да измръзвам. Валеше гъст сняг, който се въртеше около мен във вихрушка и ми бе трудно да държа очите си отворени. От време на време ослепителни светкавици прорязваха небосвода и в проблясъците им аз виждах пред себе си огромна маса дървета, предимно тисове и кипариси, отрупани със сняг.

Скоро се подслоних под тях и тъй като там бе сравнително тихо, се заслушах във воя на вятъра. Не след дълго черната буря се сля с тъмнината на нощта, но постепенно започна да затихва — оттегляше се с внезапни яростни пристъпи на вятъра. В тези мигове странният звук, идещ от вълка, отекваше наоколо и се множеше в подобни звуци.

От време на време през черната купчина движещи се облаци се прокрадваше лунен лъч и осветяваше долината — така видях, че се намирам в началото на гъста гора от тисове и кипариси. Снегът престана да вали и аз излязох от убежището си, за да изследвам повнимателно околността. Въпреки че по пътя се бях натъквал само на основите на много стари къщи, аз се надявах, че ще успея да намеря някоя сграда, която, макар и в развалини, ще ме приюти за известно време. Обиколих края на шубрака и установих, че е ограден с ниска стена, която ме изведе до някакъв вход. Тук кипарисите образуваха алея, която водеше към неясния силует на сграда, но точно когато различих очертанията ѝ, облаците засенчиха отново луната, поради което минах по пътеката в пълна тъмнина. Вероятно вятърът беше станал още по-студен, защото, докато вървах, усетих, че потрепервам — и все пак имаше надежда за подслон и аз продължих нататък, проправяйки си път пипнешком.

Спрях поради внезапно настъпилата тишина. Бурята беше преминала и вероятно в унисон със замлъкналата природа сърцето ми спря да тупти. Но това трая само миг, защото неочаквано лунната

светлина пробих през облаците и аз видях, че се намирам в гробище и че квадратният предмет пред мен е голяма масивна мраморна гробница, бяла като снега, който покриваше всичко наоколо. Заедно с лунната светлина се върна и бурята с яростна въздишка, сякаш се развихряше отново с дълъг, дълъг вой на цяла глутница като че ли от кучета и вълци. Бях потресен и изплашен и усетих как студът ме завладява постепенно, сковавайки сърцето ми. Лунната светлина продължаваше да огрява мраморната гробница, а бурята продължаваше да се развихря, сякаш набираше предишната си сила. Приблжих се до гробницата като омагьосан, за да видя какво представлява и защо се намира сам-саменичка на такова място. Обиколих я и прочетох върху дорийската врата на немски:

ГРАФИНЯ ДОЛИНГЕН ОТ ГРАЦ
В СТАЙЕРМАРК ИЗДИРВАНА И ОТКРИТА
МЪРТВА
1801

На върха на гробницата, явно побит в монолитния мрамор — защото цялата постройка бе издигната от няколко мраморни блока — стърчеше голям железен шип, или кол. На задната страна прочетох, изсечено с руски букви:

Мъртвите пътуват бързо

В цялата работа имаше нещо толкова странно и зловещо, че ми призля и едва не припаднах. За първи път съжалих, че не послушах съвета на Йохан. Точно тогава ме порази една мисъл, която ми хрумна почти по необясним начин, но силно ме разтърси. Беше Валпургиевата нощ!

Валпургиевата нощ, когато според вярванията на милиони хора Сатаната вилнее наоколо, когато гробовете се разтварят и мъртвите излизат и се разхождат на свобода. Когато злите духове на земята, във въздуха и във водата пируват. И точно от това място се страхуваше

най-много кочияшът. Тук беше опустялото преди векове село. Тук лежах самоубийците, тук се намирах сега аз, съвсем сам — смутен, разтреперан от студ, под покров от сняг и яростно развихряща се буря! Нужни ми бяха цялата ми философия, цялата религия, на която ме бяха учили, и цялата ми смелост, за да не се поддам на обзелия ме пристъп на ужас.

А ето че върху мен връхлетя истински ураган. Земята се тресеше, сякаш хиляди коне профучаваха през нея, и този път бурята донесе върху ледените си крила не сняг, а градушка, която биеше с такава сила, сякаш древни бойци ме обстрелваха с камъни. За миг тя обрули клоните на кипарисите и подслонът им престана да бъде подслон — все едно че бях застанал под житни класове. Първо изтичах до най-близкото дърво, но скоро бях принуден да го изоставя и да се приютя в единственото място, което предлагаше убежище — дорийския вход на мраморната гробница. Там, сгушен до масивната бронзова врата, аз най-сетне успях донякъде да се скрия от шибация град — сега той стигаше до мен само когато отскачаше от земята и мраморните стени.

Облегнах се на вратата, тя помръдна и се откряна навътре. В тази безмилостна буря дори подслон на гробница бе добре дошъл. И точно имах намерение да вляза, когато внезапно една раздвоена светкавица освети целия небосвод. В този миг аз, живият човек, обърнат с лице към мрака на гробницата, видях красива жена със закръглени страни и червени устни, която лежеше върху гроба и сякаш бе заспала. Когато гърмът удари високо горе, някаква гигантска ръка ме грабна и ме запокити обратно навън в бурята. Всичко стана така внезапно, че преди да осъзная удара, морален и физически, аз вече се бях озовал под шибацията градушка. Същевременно изпитах странното, но властно усещане, че не съм сам. Погледнах към гробницата. Точно тогава се появи нова, ослепителна светкавица, която сякаш се стовари върху железния кол на върха на гробницата, изля се през него в земята и сред лумналия пожар взриви и разруши мрамора. Мъртвата жена се изправи в предсмъртна агония, пламъците я погълнаха, а раздиращият вик на болка бе заглушен от гръмотевицата. Последното, което чух, бе смесването на тези два ужасни звука, защото бях попаднал отново в онази гигантска хватка, която ме повлече нанякъде под непрестанните удари на градушката, а във въздуха ечеше

воят на вълци. И последното, което видях, беше неясната, бяла движеща се маса, сякаш всички гробове наоколо бяха прокудили призраците на своите увити в бели чаршафи мъртвци и те пристъпваха към мен от вси страни през белия облак на сипеция се град.

Полека-лека дойдох на себе си, после ме обзе някакво ужасяващо чувство на умора. Известно време не си спомнях нищо, но постепенно започнах да си възвръщам усещанията. Страшна болка раздираше краката ми и въпреки това не можех да ги помръдна — като че бяха вкочанени. Тилът ми леденееше и студът се разпростираше надолу по целия гръбнак. Ушите ми, както и краката, бяха изтръпнали, а ме боляха, но затова пък усещах топлина в гърдите си и това в сравнение с всичко останало беше прекрасно. Сякаш сънувах кошмар — физически кошмар, ако мога така да се изразя, защото гръдният ми кош бе притиснат от непоносима тежест, която ми пречеше да дишам.

Това състояние на полулетаргия трая доста дълго, след което или съм припаднал отново, или съм заспал. Когато отново се свестих, ме обзе непреодолимо, като при първите пристъпи на морска болест, гадене, придружено от безумното желание да се освободя от нещо, без да знам какво е то. Обгърна ме дълбока тишина, сякаш целият свят спеше или бе умрял, нарушавана единствено от едва доловимото пъхтене на някакво животно близо до мене. Внезапно нещо опари шията ми и едва тогава осъзнах страшната истина, която вледени сърцето ми и качи кръвта в мозъка ми. Огромно животно се бе излегнало отгоре ми и лижеше шията ми. Боях се да помръдна — някакъв инстинкт ме предпазваше, като ми заповядваше да лежа неподвижно, но животното изглежда усети настъпилата в мен промяна и повдигна глава. Тогава през полузатворените си клепачи видях двете огромни блестящи очи на гигантски вълк. Острите му бели зъби святкаха в зейналата червена паст и аз усещах горещия му дъх, кръвожаден и парлив, върху себе си.

Измина отново известно време, за което не помня нищо. После дочух тих вой, последван от излайване, което се повтори отново и отново. После, долитащ някъде много отдалеч, чух вика „Хей! Хей!“, нададен в хор от няколко гласа. Внимателно повдигнах глава и се

загледах в посоката, откъдето идваше звукът, но гробището препречваше погледа ми. Вълкът продължи да лае по много странен начин, след това някаква червена светлина премина през горичката, сякаш проследяваше звука. С приближаването на гласовете вълкът започна да лае по-високо и по-бързо. Боях се да издам звук или да шавна. Червената светлина се приближаваше през бялата плащаница, простряна в тъмнината наоколо. После внезапно откъм дърветата се зададе група конници с факли. Вълкът се надигна от гърдите ми и побягна към гробището. Видях един от конниците — бяха войници, съдейки по кепетата и палтата — да вдига карабината си и да се прицелва. Един от другарите му го бутна по ръката и аз чух куршумът да изсвирва над главата ми. Той явно ме бе взел по погрешка за вълка. Друг съзря животното, което се измъкваше — последва изстрел. Групата полетя напред в галоп — някои към мене, други по следите на вълка, който изчезна зад покритите със сняг кипариси.

Когато започнаха да приближават, аз се опитах да се размърдам, но бях напълно обезсилен, макар да виждах и чувах всичко наоколо. Двама или трима от Бойниците скочиха от конете си и коленичиха до мен. Единият повдигна главата ми и положи ръка на сърцето ми.

— Добра новина, другари! — извика той. — Сърцето му още бие!

После наляха бренди в устата ми, то ми даде сили и аз успях да отворя очи и да се огледам. Светлини и сенки се движеха между дърветата, чух хората да си подвикват. Събраха се накуп с изплашени възгласи, докато останалите извираха от гробището в пълен безпорядък, като обезумели. Когато по-отдалечените се приближиха, онези, които бяха край мен, ги попитаха тревожно:

— Открихте ли го?

Отговорът дойде веднага:

— Не, не! Хайде, бързо да се махаме оттука! Да не оставаме нито миг повече тук, място за седене ли е това, и то в такава нощ!

— Как изглеждаше то? — бе непрестанно повтарящият се въпрос. Отговорите бяха различни, но всички до един — неопределени, сякаш хората изпитваха неудържим порив да говорят и същевременно се въздържаха поради някакъв общ страх да не издадат мислите си.

— То — то — дявол да го вземе! — пелтечеше един, загубил ума и дума.

— Уж вълк, а не е вълк! — добави друг, целият разтреперан.

— Безполезно е да стреляш по него с куршуми за простосмъртни — добави трети по-спокойно.

— Така ни се пада, като сме тръгнали в такава нощ! Заслужихме си хилядата марки! — възкликна четвърти.

— По натрошения мрамор имаше кръв — каза след известно време някой — и тя положително не е от светкавиците. Как е той? Жив ли е? Погледнете шията му! Вижте, другари, вълкът е лежал отгоре му и е греел кръвта в жилите му.

Офицерът погледна шията ми и отговори:

— Всичко е наред, кожата не е продупчена. Какво ли значи всичко това? Никога нямаше да го открием, ако не беше лаенето на вълка.

— Какво ли е станало с него? — попита един човек, който придържаше главата ми и който беше явно най-малко засегнат от всеобщата паника, тъй като ръцете му бяха спокойни и не трепваха. На ръкава му имаше нашивка на офицер от нисък ранг.

— Стигнах до убежището му — отговори един, чието дълго лице бе преbledняло и който буквално се тресеше от ужас и се оглеждаше уплашено наоколо. — Там има много гробове, в които може да легне. Хайде, другари, хайде, по-бързо! Да се махаме от това прокълнато място.

Офицерът ме повдигна да седна и издаде някаква заповед, след което няколко души ме положиха върху един кон. Той се качи на седлото зад мен, обгърна ме с ръце, даде знак за тръгване и, обърнали гръб на кипарисите, ние поехме обратно в бърз военен ред.

Езикът продължаваше да не ми служи и аз мълчах по принуда. Сигурно съм заспал, защото следващото, което си спомням, бе, че се намерих на крака, придържан от двама войника. Беше почти ден и откъм север снежната пустош отразяваше кървавата пътека на червена ивица слънчева светлина. Офицерът нареждаше на хората да не разказват нищо от онова, което бяха видели, освен че са намерили чужденеца — англичанин, охраняван от огромно куче.

— Куче! Това не беше никакво куче! — го прекъсна човекът, който бе най-изплашен. — Аз ли не зная какво е вълк!

Младият офицер му отвърна спокойно:

— Казах, че беше куче.

— Куче! — повтори онзи иронично. Явно, че смелостта му се връщаше заедно със слънцето. Посочи към мен и заяви: — Вижте му шията. Нима това е дело на куче, г-н началник?

Несъзнателно вдигнах ръка към шията си и когато я докоснах, изкрещях от болка. Мъжете се струпаха да я разгледат, като някои само се наведоха от седлата си. Отново се разнесе спокойният глас на офицера:

— Куче, казах. Ще ни се смеят, ако чуят от нас нещо друго.

Качиха ме зад един войник и така стигнахме до покрайнините на Мюнхен. Тук наближихме един окъснъл файтон, сложиха ме в него и така подкарахме към „Четирите годишни времена“. Придружаваше ме младият офицер, а един от войниците ни следваше отзад на кон — другите се прибраха в казармата.

Когато пристигнахме, хер Делбрюк се стрелна толкова бързо надолу по стълбите, за да ни посрещне, че явно ни бе чакал на прозореца. Хващайки ме за двете ръце, той ме въведе внимателно вътре. Офицерът отдаде чест и се обърна да си върви. Когато схванах намерението му, аз настоях да се качи в покоите ми. Над чаша вино благодарих горещо на него и на другарите му за това, че бяха спасили живота ми. Той отговори простичко, че много се радва и че хер Делбрюк е взел мерки, като се е отплатил предварително на цялата спасителна група. При това двусмислено изказване хотелиерът се усмихна, а офицерът заяви, че такъв е неговият дълг и се оттегли.

— Но, хер Делбрюк — запитах аз, — защо и кога тръгна групата да ме издирва?

Той повдигна рамене сякаш в неодобрение на собствената си постъпка и отвърна:

— Имах късмета да получа разрешението на командира на полка, в който съм служил, за да потърся доброволци.

— Но откъде знаехте, че съм се загубил? — настоях аз.

— Кочияшът се прибра с остатъците от файтона, който се обърна, когато конете побягнаха.

— Но, ще се съгласите, това едва ли е достатъчно, за да се изпрати спасителна група?

— О, не! — отвърна той. — Но още преди да дойде кочияшът, получих тази телеграма от Болярина, чийто гост сте — и той извади от джоба си една телеграма, която ми подаде. На нея пишеше:

БИСТРИЦ

Грижете се добре за госта ми — неговата безопасност ми е скъпа. Ако му се случи нещо или ако изчезне, не жалете нищо, за да го намерите и осигурите безопасността му. Той е англичанин и следователно обича приключенията. Нощем често има опасност от сняг и вълци. Не губете нито миг, ако се усъмните, че нещо го грози. Гарантирам старанието ви с богатството си.

Дракула

Както държах телеграмата, стаята внезапно се завъртя пред очите ми и ако не беше хотелиерът да ме подхване, вероятно щях да се строполя на земята. Имаше нещо толкова странно във всичко това, нещо така злокобно и невероятно, че бях обзет от чувството, че съм играчка в ръцете на противоположни сили — самата мисъл за това, макар и смътна, сякаш ме парализира. От някаква далечна страна бе пристигнала съвсем навреме вест, благодарение на която бях спасен от угрозата на бялата смърт и от челюстите на вълка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.